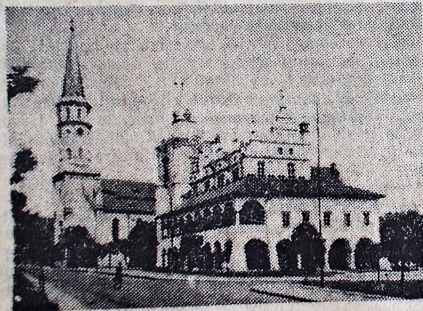


Na pouti v Levoči

Mnoho návštěvníků Vysokých Tatér zavítá zpravidla také do Levoče, malebného slovenského města, které si zachovalo starobylý ráz. Jeho historické jádro je městskou rezervací, chráněnou památkovými orgány. Nejvýznamnější pozoruhodností je tam kostel sv. Jakuba s největším oltářem ve střední Evropě, dílo proslulého Mistra Pavla z Levoče, nejslavnějšího našeho řezbáře z doby před 450 lety. Kopie tohoto oltáře byla umístěna na světové výstavě v Montrealu a budila tam zasloužený obdiv mezinárodní veřejnosti.

V muzeu před kostelem jsou velmi vzácné



zajímavosti spišského kraje. Čtenáři přitom také vzpomenou známého románu Jiráskova, jenž se zmiňuje o postavení Levoče v období husitském.

Tak jako bývalá rožmberská města v jižních Čechách mají své pověsti o bílé paní, má i Levoča svou bílou paní levočskou, jejíž socha stojí ve výklenku nynějších kasáren naproti nemocnici. Jiná tradice se zmiňuje ještě o lánošikovi, který prý tančil na levočském náměstí.

Až do roku 1918 mělo město převahu maďarskou a německou, ale později, zejména po roce 1945, se stává ryze slovenským. Nemá sice průmysl, ale je vyhledávaným cílem desítek tisíců turistů. K tomu žeteli směřuje také úprava celého městského prostředí.

Letos počátkem července uvítala Levoča téměř dvě stě tisíc poutníků, kteří se opět po osmnáctileté přestávce zúčastnili velkolepé poutě na Mariánské hoře. Levočská pouť, trvající dva dny a noc, stala se přehlídkou pevné víry i svornosti lidu římskokatolického i řeckokatolického vyznání. Dojemný byl veliký průvod, v němž zejména mládež v barvitých, krásných krojích nesla různé mariánské sošky. Nejen náměstí, ale i postranní ulice zaznívaly zpěvem slovenských poutních písní. S největším pohnutím vyslechli účastníci kázání i první pozdrav zástupců řeckokatolické církve. V překrásném počasí zazářila Mariánská hora jako živá kytice slunného lidského bratrství.

Josef Lejhanec